

— Слава тебе, Господи, че не си оставилъ да погине юначното име на Василя! И хвала на безстрашното карловче!

Па излѣзе, та седна предъ портата да ги чака.

Мина, що мина, отъ завоя запѣ писаната талига. Дѣдо Божилъ я чу и позна, ала не вдигна глава. Мислѣше нѣщо. Но Димитъръ, чието сърдце се бѣше свило отъ страхъ, го видѣ отъ далеко. Той слѣзе отъ талигата, хвана коня за юздитѣ и го поведе. А когато наближи, остави коня самъ да влѣзе въ двора, а той остана вънъ.

— Тукъ, магаре недно! — викна гнѣвно дѣдо Божилъ и вдигна тоягата. — Влизай вжтре!

— Абе, дѣдо Божице, — занарежда и заотстѣпва назадъ Димитъръ, — казахъ му, бе, дѣдо Божице, думамъ му! Ала навита глава рачи ли да чуе! Нѣмамъ вина азъ!

— Тукъ!

Знаеше Димитъръ, че, ако не послуша, е по-лошо, та изби-

коли, влѣзе въ двора и се залови да разпрѣга коня.

— Не! — кресна дѣдо Божилъ. — Конятъ не разпрѣгай, а сними това магаре, дето лежи въ талигата, че като го забера съ тоягата, ще го науча, кога баща му го е съветъ съветвалъ и заржкъ заржчвалъ. Занеси го въ стаята, па улови, та заколи единъ овенъ и го завий въ прѣсната кожа!

Следъ това дѣдо Божилъ се качи въ стаята си и стоя тамъ, докато Димитъръ стори всичко, което му бѣ заржчалъ. После слѣзе, повика го и му рече:

— Ха сега, качи закляния бравъ въ талигата! Улови още единъ живъ, та тури до него! Вземи и тѣзи хилядо и петстотинъ гроша и ги носи на Василча въ Калипетрово!

— Дѣдо Божилъ, кажи, ти праща това армаганъ за манафина и за своя разтъртенъ синъ. Хилядото и петстотинъ гроша сж за дѣлото, а съ овнитѣ да се повесели съ момчетата.

И да ме не забравя, когато му падне пѣтъ къмъ Шабла.

Е. Кювлиевъ.

БОТЕВЪ ЗА ЛЕВСКИ

.... Приятельтъ ми Левски, съ когото живѣемъ, е нечутъ характеръ. Когато ние се намираме въ най-критично положение, то той и тогава си е веселъ, както и когато се намираме въ най-добро положение. Студъ, дърво и камъкъ се пука, гладенъ отъ два дена или три дена, а той пѣе и се веселъ. Вечеръ, дордето ще легнемъ — той пѣе; сутринъ, щомъ си отвори очитѣ, пакъ пѣе. Колкото и да се намирашъ въ отчаянностъ, той ще те развесели и ще те накара да забравишъ всичкитѣ тѣги и страдания. Приятно е човѣку да живѣе съ подобни личности! ...

Браила ...

Изъ писмото на Хр. Ботевъ до К. Тулешковъ.